

[Udenrigsministeren]

anden side arbejdsmiljø og det ydre miljø jo er udtryk for. Det er ikke nogen overdrivelse, at det er Danmark, der har været drivkraften bag denne udvikling. Danmark har i en år-række sat fingeren på det ømme punkt, nemlig at EF og den eksisterende traktat kan rumme en risiko for, at arbejdsmiljø og det ydre miljø bliver nedprioriteret til fordel for mere snævre økonomiske og erhvervsmæssige interesser, og dette ønske om en bedre balance i samarbejdets indholdsmæssige del lå jo bag det forslag, som regeringen efter drøftelse i folketingets markedsudvalg lagde frem på regeringskonferencen i oktober måned. Det var i høj grad dette udspil fra dansk side, som åbnede de andre medlemslandes øjne for, at vi mener det alvorligt, og det var de konkrete danske tekster, der gav anledning til, at disse emner kom til at indgå i regeringskonferencen med stigende styrke.

Det er Frankrig og Forbundsrepublikken Tyskland, som har været drivkraften bag det resultat, som blev opnået på Det europæiske Råds møde. De lande, som ønskede vidtgående institutionelle ændringer, herunder ved at tildele Europa-Parlamentet lovgivende beføjelser, har ikke kunnet komme igennem med deres synspunkter, og det kan i den forbindelse nævnes, at Europa-Parlamentets udkast til en traktat om etablering af den europæiske union, det, man normalt kalder Spinelliplanen, overhovedet ikke blev inddraget i drøftelserne.

Da det kom til stykket, viste det sig jo – som for øvrigt ved flere tidligere lejligheder – at størsteparten af de øvrige medlemslande nok er villige til at bruge ganske store ord og fremsætte højtidelige erklæringer, men at de så til sidst viger tilbage for at omsætte disse i konkrete tekster.

Efterhånden som forhandlingerne skred frem, blev det mere og mere klart, at der af tegnede sig, hvad man uden overdrivelse kan kalde en minimalistisk løsning, og det er utvivlsomt også grunden til, at Storbritannien og Grækenland op til mødet i Det europæiske Råd begyndte at skifte signaler med hensyn til disses landes holdning over for traktatændringer. Begge lande gav nok udtryk for, at de ikke var helt overbevist om, at det var nødvendigt med traktatændringer, men at de på den anden side heller ikke ville afvise traktatændringer, hvis det vel at mærke kunne godtgøres, at denne vej var nødvendig

for at nå frem til de mål, man havde opstillet i fællesskab.

Det er nok heller ikke forkert at sige, at både Storbritannien og Grækenland er kommet til den erkendelse, at Fællesskabet ikke er stationært. Det er derimod i besiddelse af en vis iboende tilpasning til nye vilkår og ændrede forudsætninger, og det er noget, der kan kræve traktatændringer, for man må nu engang huske på, at Romtraktaten er skrevet for godt 30 år siden, og at den derfor ikke nødvendigvis giver den rette anvisning på, hvordan de problemer, vore samfund står over for i de kommende år, bedst kan løses. Selve det forhold, at Romtraktaten indeholder en artikel, der gør det muligt at gennemføre traktatændringer, er i sig selv et vidnesbyrd om, at denne mulighed ikke udelukkes.

Det forhandlingsoplæg, som blev opnået, fastholder EF-samarbejdets nuværende skabelon og grundlæggende struktur. Den kompetencefordeling, der er fastlagt i traktaten, bliver ikke ændret. Det er fortsat Rådet, som alene har beslutningskompetence, det er fortsat Kommissionen, som har initiativret, og Europa-Parlamentet har fortsat alene adgang til at udtale sig i EFs lovgivningsproces.

Luxembourgforliget om varetøret i vitale spørgsmål har ikke været draget ind i forhandlingerne, og Luxembourgforligets status er uændret. Der er således ingen ændringer på dette for Danmark meget vigtige område. Til gengæld er der som ønsket af Danmark lagt op til traktatændringer på en række af samarbejdets indholdsmæssige områder, og som jeg var inde på før, er det indarbejdelse af hensyn til arbejdsmiljø og miljø, som udgør den afgørende nydannelse i samarbejdets struktur.

Når man nu tænker tilbage på – som hr. Gade gjorde det her lige før – hvordan regeringskonferencen startede med ønsker og krav om vidtgående institutionelle ændringer, er det i virkeligheden bemærkelsesværdigt, at den eneste reelle ændring er gennemført på det indholdsmæssige område, og det er endnu mere bemærkelsesværdigt, at det er sket netop på det område, som Danmark har lagt den allerstørste vægt på. Derfor er det også regeringens opfattelse, at forhandlingsresultatet fuldt og helt ligger inden for folketingets dagsordener af 28. maj 1984 og 23. maj 1985.

Forud for Det europæiske Råds møde var der lagt op til forhandlinger om tre emner: